

Galántai Zoltán
A BUDAPESTEK

VIHAROS SZERELEM

üres levegő hajlítja meg
a presszó előtti fákat
odébb tolom a poharam
(ez is egynyári varázslat)

amikor majd kiömlik az eső
nagy kortyokban iszik a táj
az évszak pedig félig teli
vagy félig üres borospohár

mint amikor veled együtt –
szerelmes pest felett a vihar
részeg szomorú ügyetlen
és kilöttyinti de sebj

a fák is megint sóhajtanak
és az ég ó igen az ég
ujjával rajzolja a kiömlött borba
a nyár vagy valaki nevét

DERÜLT ŐSZI NAP

a belvárosi fák
meztelen aranyszobrok
kék szél ingatja
a lövölde téri bokrot

a nyilvános wc mellett
magasba párállanak

a csupasz tűz
ház meg téglafalak

az ég pedig a magas ég
a 78-as vonalán
fénylő és törékeny
az idők végéig és azután

a járdaszegélynél
lebbenő gyomok
mind és mind
az öröklétről csacsog

AZ UTOLSÓ KÖNYV

majd ha belekezek egy utolsó könyvbe
(csillagkozmológiák és hőhalál-korszak)
de aztán sosem fejezem be és nem tudom
ha újjászületnék egy akkori csillagon
milyen teréz körútról álmodom majd este
ahol a sáros fűbe nőnek bele a holtak
és a múltnak nincs ideje csak vége
míg a nyugatinál figyeltem a holdat
és a nagy szavak: például a szerelmek
a költészetben a versek az a pillanat
amikor a saját nevem meg a pesti eget
is elfelejtem: már úgysem számítanak